

Droom in stof

Eerste druk, april 2012

© 2012 Angel Udvardi

Corrector: Gabor Udvardi

Coverontwerp: Emily Bechthold

ISBN: 978-90-484-2385-9

NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Angel Udvardi

Droom
in stof

Voor Celine Ingelse.
Bedankt voor al die schrijvende jaren samen.

I

‘Wat vind je dan van deze?’ opperde Annie, terwijl zij de volgende vacature omhoog hield. Annie schudde de bruine haren uit haar gezicht, waardoor deze speels over haar schouders dansten. Zij bekeek haar beste vriendin, die met haar blonde haren speelde. ‘Wat vragen zij precies?’ vroeg ze, terwijl haar grote, blauwe ogen Annie aanstaarden. ‘Schoonmakers voor het bejaardentehuis,’ grinnikte ze. ‘Precies iets voor jou. Oh, kijk! Je naam staat er zelfs op. Zij vragen om je, Selina!’ Voordat de drieëntwintigjarige Annie om haar eigen grap kon lachen, ontmoette haar gezicht het kussen dat Selina naar haar hoofd gooide. Selina was te moe voor de altijd energieke Annie. Het was al laat en het zachte tweepersoonsbed waar zij op zaten, nodigde haar uit. Terwijl zij de grote, pasteleurige slaapkamer van Annie bekeek, viel haar oog op een blaadje in de hoek van de kamer. ‘Waar staar je naar?’ Een diepe zucht beantwoordde die vraag, waardoor Annie al genoeg wist. Die nieuwsgierigheid van haar maakte Selina weer eens gek. De brunette zag hoe Selina het blaadje oppakte, het snel las en vrolijk terug naar het bed huppelde. ‘Ik heb dé baan voor ons!’ lachte ze. Annie, die al enthousiast werd door de aanstekelijke enthousiasme van haar vriendin, huppelde meteen met haar mee. ‘Wat dan?’ vroeg ze. ‘Bij het tijdschrift LiFE! Ik ga meteen mailen!’ Annie knikte voorzichtig. ‘Toch niet als schoonmakers, mag ik hopen?’ Selina begon te lachen. ‘Nee, zij zoeken een columniste en modereporter.’ ‘Dat lijkt me leuk! Dan ruim ik de spullen op,’ zei Annie, terwijl ze een snelle blik door de kamer wierp. De zakken paprika chips zorgden voor een bed vol kruimels en de inhoud van

de omgevallen flessen cola was nou ook niet bepaald fijn om doorheen te lopen. Maar dit alles gaf niets, aangezien zij nu eindelijk een geschikt baantje in de buurt schenen te hebben gevonden. Ook al ging dat ten koste van haar slaapkamer, die stiekem toch al een schoonmaakbeurt kon gebruiken.

Selina, die uit enthousiasme weer energiek was, liep snel de trap af om een vrolijke mail te tikken. Zij bekeek de roze MacBook van haar vriendin en kwam toen tot de conclusie dat gewoon het 06-nummer bellen het snelst was. Mocht dit belletje mislukken of slechte gevolgen hebben, dan zou Annie morgen wel kunnen bellen. Dat is het mooie van het solliciteren met zijn tweeën. Selina nam een hap adem en toetste, zonder erbij na te denken, dat nummer in. Hopelijk was het geen chagrijnige oude man. 'Met Thomas!' klonk er aan de andere kant van de lijn. De stem klonk nog best aardig. Selina's hart begon sneller te kloppen. Wat moest zij in hemelsnaam zeggen? 'Goedenavond, ik bel naar aanleiding van de vacature voor LiFE. Ik zou graag willen solliciteren voor de baan als modereporter,' stunteelde ze. Selina hoorde een diepe zucht. 'Beter laat dan nooit,' piepte ze. Stiekem zonk de moed in haar schoenen. 'Kom morgenmiddag om twaalf uur maar langs.' Selina zou het liefst een vreugdedansje maken, maar zij was te nerveus om dat te doen. 'Mijn vriendin zou ook graag willen solliciteren voor de functie columniste,' zei ze zo rustig mogelijk. 'Zij mag om half één langskomen. Tot morgen dan,' zei de mooie stem. 'Tot morgen en bedankt voor uw tijd!' Selina besepte zelf ook dat die zin een beetje raar over moest zijn gekomen, maar zij was blij dat zij dat gesprek morgen had. Zij bekeek haar afgebladderde zwarte nagellak en besloot dat er nog veel werk te doen was. Zij moest namelijk solliciteren voor het moderubriek van het blad.

‘Schiet nou eens op!’ mopperde de doodnerveuze Annie. Zij had nu al spijt dat zij haar vriendin bij haar liet slapen. Selina was nu al heel lang bezig en Annie hield het echt niet meer. ‘Ja, ja! Ik ben al klaar!’ Selina borstelde nog een keer haar blonde pony en knipperde zwoel met haar wimpers. Mocht die Thomas net zo mooi zijn als zijn stem, dan had zij hem al in haar zak. Zij had haar favoriete roze enkellaarsjes aan met hakken waar iedereen U tegen zegt. Deze pasten bij haar kortste roze minirok. Dit móest wel lukken. Annie daarentegen deed niet zo moeilijk. Zij droeg haar zwarte pumps die paste bij haar zwarte, korte jurk. Het enige dat zij hoefde te doen, was een paar leuke stukjes schrijven. Al kwam zij in haar pyjama, niemand zou haar toch te zien krijgen. ‘Klaar?’ vroeg Annie, die nu echt haar geduld begon te verliezen. Zij moest even glimlachen toen zij haar vriendin hoorde vloeken. ‘Sorry, sorry,’ zei ze nog, nadat zij de deur van haar woning op slot deed.

Daar stonden de twee vriendinnen dan: het LiFE gebouw was groter dan zij verwacht hadden. Het was middenin de hoofdstad, omringd door winkels van bekende merken, zoals Burberry en Guess. Het leek alsof iedereen hier op en top gestijld was en alle vrouwen hadden een mooie bruine teint en gelakte nagels. Het was dan wel het bekendste tijdschrift van Nederland, maar dit sloeg echt alles. De grote, glazen deuren waar verschillende bekende reporters uit kwamen, maakten Selina nerveus. Nog nooit waren bekende mensen zo dichtbij geweest. Zij kon ook beroemd worden. Eindelijk zou haar droom uit kunnen worden, dit alles was binnen handbereik. Haar gedachten werden brutaal onderbroken door een koude windvlaag: haar onderste was nu toch wel even kouder dan net. ‘Selina, Selina,’ fluisterde Annie. Selina voelde hoe haar vriendin haar rokje naar beneden trok. Chips, dat was dus haar charmante Disney onderbroek. Selina durfde met ze-

kerheid te zeggen dat Mickey Mouse enthousiast naar iedere voorbijganger lachte. ‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Annie voor de zekerheid. Selina knikte vastberaden. ‘Laten we gaan,’ zei ze.

Op het moment dat zij binnen stapte, wenste Annie al dat zij meer moeite had gedaan. Haar haren had zij even snel doorgekamd en verder droeg zij alleen mascara. Zij voelde zich het lelijke eendje van LiFE. Dat Selina, met haar minirokje en hoogste hakken naast haar stond en minstens tien centimeter langer was, hielp ook niet echt. ‘Goedemiddag,’ voorzichtig schraapte zij haar keel. De receptioniste, iemand met een zwarte bob en minstens tien lagen mascara, keek haar vriendelijk aan. ‘Wij zijn hier voor de vacature voor modereporter en columniste,’ mompelde Annie, terwijl zij zo zelfverzekerd mogelijk over probeerde te komen. ‘Thomas zei al dat jullie zouden komen. Jullie mogen daar plaatsnemen,’ zei de receptioniste, terwijl zij naar een mooie, bordeauxrode bank wees, die er duur en comfortabel uitzag. ‘Bedankt!’ enthousiast trok Selina haar vriendin mee de bank op. ‘Is dit niet geweldig? Ik hoop echt dat wij worden aangenomen. Ik heb altijd al voor zo’n groot tijdschrift willen werken. En moet je nagaan hoe hoog ons salaris zal zijn! Alles hier ziet er zo duur uit!’ Annie probeerde niet te luisteren naar haar vriendin. Nog nooit voelde zij zich zo onder druk staan. Haar vriendin was overduidelijk verliefd op deze baan en wat als maar één van hen aangenomen zou worden? Wat zouden zij dan doen?

‘Selina?’ Een vriendelijke man, van rond de dertig jaar, stond in de deuropening. Annie zag hoe hij Selina zat te bestuderen. De man had een pak aan, halfslag bruin haar en een baardje. Zijn ogen zouden vergeleken kunnen worden met die van een puppy. ‘Dat ben ik!’ nerveus sprong Selina op,